

SÍLA STA HLASŮ (Süddeutsche Zeitung, 26. 7. 2016)

Brněnský filharmonický sbor a sbor evangelického Kostela Krista v Mnichově nadchly publikum v Tutzingu zvůčností a velmi rozličným ztvárněním

Od Reinharda Palmera

Tutzing

Vokální soubor Kostela Krista v Mnichově je nejstarším evangelickým kostelním sborem v Mnichově. Existuje již 111 let a díky tomuto výročí má letošní rok v programu pěvců zvláštní postavení. Přispěl k němu i sprátený Brněnský filharmonický sbor Beseda brněnská z českého Brna. Zpěváci vystoupili při dvou společných koncertech pod vedením Petra Kolaře a Andrease Hantkeho.

Sborový zpěv je téměř ideálním nástrojem k rozvíjení přátelství, neboť společenská složka je v něm obsažena automaticky. Tak intenzivní setkávání, při kterých se hledá libozvuk a slyšitelná harmonie, lidi rychle a silně spojují. V tomto znamení se nepochybně nesl i koncert v Kosteletě Svatého Josefa v Tutzingu, který se konal v rámci řady „Letní serenáda – zvůčný letní večer“ v předvečer koncertu v Mnichově.

Čas na přípravu je krátký, výsledek přesto ohromující

Z hudebního hlediska těžší takové setkání sborů nejenom z vzájemné inspirace a praktických podnětů, ale přináší také možnost pro jednu spojit dvě padesátihlasá zvůčná tělesa do ohromujícího zvůkového aparátu. To bylo umožněno především kvalitou obou sborů, zejména přesným společným zpěvem, hlasovou šikovností sboristů a v neposlední řadě jasnou jazykovou artikulací. I přes vysoký počet zpěváků a krátký čas přípravy tak vznikl přesný a sourodý sbor. Mendelssohnův 98. žalm „Jauchzet dem Herrn alle Welt“ („Jásejte Pánu všechny země“) op. 91 a na závěr „Sure on this shining night“, populárně zabarvená, silně citově tvarovaná balada od Mortena Lauridsena (narozen 1943), Američana dánského původu, měly tu čest rozeznít se silou sta hlasů. Zažit Mendelssohnovo osmihlasné aranžmá se zářícími, triumfálními vrcholy, ale i s pěkně vyváženými návraty v této sborové síle byl neméně emocionální zážitek, který v publiku zanechal silný dojem.

Při samostatných vystoupeních souborů se ale ukázaly i zřetelné zvláštnosti, které byly patrné už ze způsobu vedení sbormistrů. Zatímco Češi se pod tvárně modelujícím Kolařem soustředili spíše na sytou zvůčnost ve velkém prostoru dynamiky, usilovali Mnichované pod téměř symfonickým vedením Hantkovým o silně rozličné ztvárnění, a to zejména v návratech se sklonem ke komorní zdrženlivosti. Což se ostatně projevilo i v repertoáru. A tak zazněla třeba duchovní sborová hudba „Die Himmel erzählen die Ehre Gottes“ („Nebesa vypravují o Boží slávě“) od Schütze i přes složitou skladbu jasně a průzračně. Jemná práce se zřetelně projevila v Regerově lyricko-elegické koledě nejjemnějším třením, chorálovými výbuchy a působivými obraty.

Dalším vrcholem programu byl poslech pěveckých děl českých skladatelů v původním znění. I když v publiku sotva někdo rozuměl slovům, těžilo „Pět moravských zpěvů“ („Fünf Klänge aus Mähren“) v Janáčkově zpracování z rytmických a melodických zvláštností českého jazyka, zvláště ve spojení s narativní konstrukcí ve folklórním smyslu. Tak se docílilo bohaté barevnosti mezi veselou rozjařeností, kalnou melancholií a lyricko-romantickou libozvůčností. Obdobně i v Janáčkových „Ukvalských písničkách“, které se přiblížily vcelku mocněji a zahrnovaly také chorálovou velikost.

Tato slavnost sborové hudby mezi hudbou církevní a světskou, mezi renezancí a současností, mezi vážnými a humornými obsahy měla veskrze jedno společné: náročné provedení, které publikum slyšitelně nadchlo.

Přeložila Jana Grochol